

SEVGİYLE VURAN ÇEKİÇ

Sahir Talât Akev kardeşim, 14 Haziran 2000 tarihinde, Ebedi Maşrık’a intikal etti. Türk Masonluğu Büyük Üstadını, insanlık özel bir evladını, ben ise ışığımı kaybettim.

Kendisini tanıdığım günü –unutmak nasıl mümkün olabilir ki- şu an gibi hatırlarım. 23 Mayıs 1991. Locamın tekrisimden sonra katılacağım ilk toplantısı. Devam çizelgesini imzalamak için sıra bekliyorum. Arkamda, ilk defa gördüğüm, enerjisi ve zekâ fışkıran gözleriyle hemen dikkati çeken bir biraderim var. Yaşının –en azından bana göre- bir hayli ileri olduğu ortada. Saygı ve çekingenliğin karışımı bir hisle kendisine sıramı veriyorum. Son derece sevecen ve nazik, bana teşekkür ediyor. İsmimi soruyor, cevap veriyorum. O da kendisini tanıtıyor: “memnun oldum, ben de Sahir.” Bu sırada, etraftan “Haluk’un oğlu, yeni tekris oldu” gibi sözler duyuluyor. Sahir Birader bu sözlerle –o ana kadar alıştığımın aksine- pek itibar etmiyor; ellerimi avuçlarının içine alıp gözlerimin içine bakıyor ve “Remzi kardeşim, çok memnun oldum. Görüşelim.”

Bu karşılaşma beni çok sevindiriyor. Biraz ayak üstü tanıştığım bu biraderime içim o denli ısınıyor, onu ilk görüşte o kadar seviyorum ki buna biraz kendim de anlam veremiyorum. O andaki bütün çocuksu heyecanıma rağmen, Sahir Ağabey’i –ya da o gün ilk ve son olarak kullandığım ifadeyle Sahir Üstad’ı- tekrisimden hemen sonra tanımanın masonluk yolundaki yürüyüşüm için ne büyük bir şans olduğunu o zaman idrak edemiyorum elbette.

Böylece kendisini takip etmeye başlıyorum. Konuşmalarının, yazılarının, hattâ özel sohbetlerinin peşinde koşuyorum. Anlattıkları sürekli zihnimde yankılanıyor: “Görevlerin geçiciliği”, “Sütuna dönmek”, “Kardeşlikten başka kalıcı ünvan olmadığı”, “Tesviye”, “Farklılıkların yarattığı zenginlik”, “Hür bir locada hür bir mason”. Üstelik bazı söylediklerinin locamdaki –doğrusu halâ pek de akıl sır erdiremediğim- birtakım uygulamalarla çeliştığını düşünüyorum. Böyle olunca kendisine daha çok sarılıyorum, daha çok bağlanıyorum.

Seneler böylece akıp gidiyor. Birgün, bir panele kendisiyle birlikte konuşmacı çağırılıyorum. Katılmadığım bir şey söylüyor. Gönül rahatlığıyla itiraz ediyorum. Alınır mı, kırılır mı, yakışık almaz mı diye aklımın ucuna bile getirmiyorum. Bundan en çok onun mutlu olacağını biliyorum. Öyle de oluyor zaten. Bir ustanın büyüklüğünün, yetiştirdiği çırakların kendisine benzemesiyle değil, benzememesiyle ölçüldüğünü bir kere daha anlıyorum.

Gün geliyor, benim büyük ustam, kurumumun Büyük Üstadı oluyor. Tabii ki seviniyorum. Ama kendisine ünvanlarıyla hitap etmekte de zorlanıyorum doğrusu. Hattâ bazen aklıma da gelmiyor değil, şu vazifesi bir bitse de Büyük Üstad yeniden Sahir Ağabeyim olsa diye. Bunun bu kadar anı, bu kadar acıya boğarak gerçekleştirceğini bir an bile düşünmeden.

Sahir Ağabey, masonluğun temel sütunlarından biriydi. Onun kaybının büyüklüğü, kendisinin üstlenmiş olduğu idari vazifelerin öneminden kaynaklanmıyor şüphesiz. Zaten öyle olsaydı, bu kayıp bu denli büyük olmazdı ki. Sahir Talât Akev'in arkasında bırakmış olduğu boşluğun azameti, etrafında yarattığı sihirli havanın sadece kendi kişiliğinden kaynaklanıyor olmasındandır.

Evet, masonluktaki bütün vazifelerin, bireysel olgunlaşmamız yolunda bir araç, amacın ise inisiyasyon yolunda kardeşlik içerisinde yürümek olduğunu bilen ve son nefesine kadar da buna göre yaşamış bir kardeşimiz artık –madden- bizimle değil. Kendisini her tanıyanda iz bırakmış bir sevgi ve şefkat abidesi aramızdan ayrıldı. Masonluğun sevgi temeline dayanan inisiyatik bir kardeşlik kurumu olduğu gerçeğini hem sözleriyle, hem de davranışlarıyla sürekli yaşayan ve yaşatan gerçek bir usta Ebedi Maşrık'a göçtü.

Arkasında onun ışığıyla aydınlanmış nice kardeş bırakarak...

Şu anda kendisine karşı olan hangi hissimin baskın geldiğini düşünüyorum. Sevgi? Şüphesiz evet. Saygı? Mutlaka. Fakat hepsinden çok minnet.

Evet, Sahir Ağabey'ciğim, sana, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım:

Gözlerimin nura açılışının ikinci haftasından bugüne sevgiyle elimden tutup, şefkatle yol gösterdiğin için...

İyiye, güzele, doğruya doğru atmaya çalıştığım her adımda desteğini hissettirdiğin için...

Masonluğun inisiyatik kimliğinin korunmasına gösterdiğin hassasiyet için...

O menhus hastalıktan ameliyat olmanın bir gün öncesinde –sana hiçbir zaman kırılmayacağımı bilmene rağmen- hasta yatağından kalkıp düğününe geldiğin için...

Seni tanıdığım on yıldan beri tek bir kalp bile kırdığını görmediğim için...

Bu kadar iyi, bu kadar müşfik ve bu kadar sevecen olduğun için...

Bu çatı altında dile getirdiğimiz değerlerin canlı bir örneği olduğun için...

Herşey için...

∴

Büyük Üstadlığa seçildiği gün bir söz vermişti hepimize, Üstad-ı Muhterem olduğu gün verdiği sözün aynısı: elindeki çekiç daima sevgiyle vuracaktı. Sözünü tuttu. Çekicinin sesiye elbette ki karşılıksız kalmadı. Sevgiyle vuran bir çekice, binlercesi eşlik etti. Ve onu Zincirlikuyu'ya defnettığımız gün, genci yaşlısı, kadını erkeği, 75 yıllık o çınarın arkasından gözyaşı döktü. Kim neden ağlıyordu bilmiyorum ama benim gözyaşlarım, ona duyduğum özlemde olduğu kadar, kendimi zayıf ve çaresiz hissetmemden akıyordu. Doğrudur, Sahir Ağabey'i hayatta az insanı sevdiğim kadar

sevdim. Ama daha da önemlisi, masonluk yolundaki yürüyüşümde hiç kimseye güvenmediğim kadar ona güvendim; hiç kimseye dayanmadığım kadar ona dayandım. Şimdi dönüp baktığımda görüyorum ki arkasından döktüğüm gözyaşları elbette ki ona değil, ama kendimeymiş.

Özlem? Elbette ve daima. Ümitsizlik? Asla. Onu yokluğunun beni en çok bunalttığı anlarda gözlerimi mabedlerimize çeviriyor ve sütunlarımızdan yükselen sesler duyuyorum: “Görevlerin geçiciliği”, “Sütuna dönmek”, “Kardeşlikten başka kalıcı ünvan olmadığı”, “Tesviye”, “Farklılıkların yarattığı zenginlik”, “Hür bir locada hür bir mason”. Ve bir kere daha anlıyorum ki bu âlemde bir defa var olan bir daha yok olmaz. Hiçbir şey ölmez herşey yaşar.

Sahir Talât Akev artık yok. Ama ruhumda koparttığı fırtına ben yaşadıkça esmeye devam edecek.

Sevgiyle vuran çekiç sustu. Ama tutuşturduğu sevgi meşalesi hiç sönmeden yanmaya devam edecek.

Hiram öldü. Ama onun elinden düşen avadanlıkları alıp, eserini bıraktığı yerden devam ettirecek insanlar daima var olacak.

Ve böylece her kederin sonunda bir kurtuluş, yeni ümitler ve yeni bir ışık parlayacak.

Sahir Talât Akev kardeşimin aziz hatırası önünde sevgi ve hürmetle eğiliyorum.